

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. VII. Sítne poßibilis creatura materialis, quæ per elevationem Deum
videat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

Omnimoda paritas in exemplis non querenda.

X. Quae proportio requiratur ad dandam de denominationem.

dicerent sufficere posse hoc modo conservari accidentia, nec omnimodam in exemplis paritatem esse querendam. Cum ergo visio beatifica sit intellectio, oculus autem corporeus non sit capax denominationis intelligentis, cum nec sit, nec esse possit intellectus, elevari nequit ad videndum seu intelligendum Deum.

Queres, quae sit haec proportio ad effectum formalem, seu denominationem tribuendam requisita. Resp. universalem aliquam hac in parte regulam esse assignatu difficilem; dici tamen probabiliter potest; in hoc consistere, quod licet subjectum non petat formam, forma tamen petit subjectum, tanquam sibi conaturalis: unde visio Dei dat denominationem videntis Deum animae & Angelo, non tamen lapidi, aut bruto, vel oculo corporeo, haec enim dici nequeunt per visionem beatam vivere, cum visio non petat ab illis oriri ab intrinseco, qui est conceptus vitae, ut ostendi Disp. 6. de anima sect. 4. Ab anima tamen & Angelo, utpote intellectualibus, visio beatifica oriri petit ab intrinseco. Et si hoc intelligant Auditores numero quinto relati per non procedere modo vitali, recte dicunt: Deinde, intellectus, actus aliquos circa Deum elicere naturaliter potest, oculus corporeus nullos.

SECTIO SEPTIMA.

Sitne possibilis creatura materialis, quae per elevationem Deum videat.

I. Obi. dari posse visionem Dei corpoream.

OBJICIES tertio: probare haec quidem, non posse oculum corporeum per intellectionem videre, seu intelligere Deum; quidni tamen dari possit visio aliqua corporea supernaturalis, per quam Deus representetur: quod si haec queat dari, cessat solutio haecenus data. Hujusmodi autem corpoream visionem esse possibilem, quaeque a creatura & potentia materiali petat procedere, acriter contendit P. Arriaga disp. 5. de Anima, sect. 2. & hic, d. 6. sect. 1. & P. Valentia l. p. q. 12. pu. 8. ait non satis constare dari non posse potentiam aliquam sensitivam, quae objectum spirituale, ipsumque adeo Deum percipiat.

II. Implicat materialis Dei visio.

Longe tamen probabilis est, implicare hujusmodi creaturam materialem, & visionem corpoream quae Deum representet. Primo, quia perfectio Dei non minus postulare videtur, ut visio ipsum representans sit spiritualis, quam ut sit supernaturalis. Deinde, sicut Deus est Ens, & objectum omnium perfectissimum, ita visio quae circa ipsum versatur, esse debet in perfectissimo genere cognitionis. Tertio, quia, ut supra dixi, sequeretur posse etiam Deum aliis sensibus, gustu scilicet, auditu, olfactu, & tactu percipi; quod sane absolum omnino videtur, Deumque ad hujusmodi brutas operationes abjicere, & earum objectum constituere, est res plane indignissima. Quarto: si enim hanc perfectionem tribuat quis rei materiali, ut possit clare videre Deum, ergo & possibilis erit creatura corporea, quae perfecte utatur discursu, operetur libere, & id genus alia, quae nullo modo sunt admittenda.

III. Nullus sensus materialis percipere potest spirituum.

At verò, inquis, da mihi duo contradictoria in eo quod res quaequam materialis & corporea, Angelum, aut rem aliquam spiritualemente oculo corporeo intueatur. Contra: da mihi etiam duo con-

tradictoria in eo, quod Angelum gustet aut olfaciat; quae tamen non existimo à quocumque concessum iri, sed ab omnibus maxime censentur absona, ipsaque eorum absurditas est virtualiter duo contradictoria. Contra secundò: da mihi etiam duo contradictoria in eo, quod res aliqua materialis auditu percipiat albedinem. Quod si dicas, id propterea fieri non posse, quia albedo in se non continet sonum, qui est objectum adaequatum auditu; tantundem dic de Angelo, in se scilicet non continere colorem, nec lucem, quae sunt objectum adaequatum oculi corporei, & visionis materialis; de hac namque in praesenti est sermo, de incapacitate enim oculi corporei ad videndum per visionem spiritualemente, seu ad intelligendum, dictum est sect. precedente.

Alioqui auditus potest percipere albedinem.

Contra tertio: sicut enim argumentatur aliquis ostendi nequeunt duo contradictoria in eo quod detur res materialis, quae oculo corporeo supernaturaliter videat Deum; ita è contrario argumentari posset alius, ostendi nequeunt duo contradictoria in eo quod sit series quaedam operationum, & proprietatum, ita spectans ad substantias spirituales, ut communicari nequeat ulli rei materiali; quae, oro, in hoc implicantia? Sanè haec in re non existimo facile ostensum iri duo contradictoria. Jam verò si ultae sint hujusmodi operationes propriae substantiae spiritualis, haec maxime, quae dignitatem quandam & perfectionem praeseferunt; nempe, uti discursu, operari libere, elevari ad videndum Deum, &c: haec enim nullum ordinem ad corpus dicunt, aut ad res materiales, ut recte ostendit Lessius de Immortalitate animae, numero quinto, septimo, & octavo, suntque ex modo procedendi perfectissimae.

IV. Non implicat series aliqua operationum propriae spirituum.

SECTIO OCTAVA.

An de facto detur clara Dei visio: & an in hac vita cuiquam fuerit communicata, aut communicari potuerit.

QUOAD primum: quamvis dubitarint aliquando nonnulli, etiam ex SS. Patribus, utrum ulli ante extremum iudicii diem essent Deum visuri, imò ob quaedam obscura Scripturae loca id omnino non futurum asseruerint: jam tamen fide certum est, & Ecclesiae calculo firmatum. Concilium quippe Florentinum in literis unionis inter Latinam & Graecam Ecclesiam, id expressè definit, ubi dicitur, animas eorum, qui in gratia decedunt, ubi purgata fuerint, in caelum mox recipi, & intueri clarè ipsum Deum Trinum & unum, sicut est. Quod idem declaravit Benedictus duodecimus, nec de eo amplius Orthodoxorum quisquam dubitat.

I. Certum est, multorum animas à corpore separatas, Deum videre.

Quoad secundum: utrum scilicet in hac vita quisquam Deum viderit, aut videre possit: de possibili non videtur dubium, cum Christi anima Deum in mortali corpore viderit, nec à primo ad ultimum vitae instans visionem illam unquam intermiserit. Quod autem anima illa verbo hypostatice fuerit unita, nil quoad praesens refert; nec enim unio hypostatica dat possibilitatem visionis in corpore mortali, sed facit ut visio Dei fuerit animae illi connaturaliter debita. Hinc ergo apertum redditur, visionem claram Dei stare divinitus posse cum mortalitate corporis, esto connaturaliter corpori unito

II. Potest quae in hac vita Deum videre.